

Farul Creștin

„Vol sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul IX. No. 3
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sambătă,
16 Ianuarie 1941

Lozincă noastră

„Fiecare baptist un misionar”.

Ea a fost născută din Oncken, marele predicator al Germaniei. Din nicio altă idee nu se ascunde atâtă biruință, progres și slujbă ca aici. E omul întors la Dumnezeu, pocăit, născut din nou, botezat în numele Sfintei Treimi, convins de mântuirea prin jertfa lui Isus, care apoi într-o tovărăsie sfântă și continuă cu Duhul Sfânt mărturisește și predică evanghelia slavei lui Hristos. E tot ce poate fi mai real în creștinism. Nu poate și nu e vrednic să poarte numele lui Hristos unul, care stă cu mâinile încruciate, iar lângă el fratele lui e înătușat în patimi și rob de păcate. Un asemenea lucru însă, o viață inactivă și o complectă nepăsare față de cei pierduți, e dovada cea mai mare că, aceluia care așteaptă, el însuși e un pierdut. Nu poți cere unui mort să vorbească și să lucreze. El nu are viață. Unul cu adevărat mântuit, nu poate sta locului, îl chinuie și-l loare pierzarea altora. Spiritul misionar e bine observat în fiecare mântuit.

Asta înseamnă că **cel mântuit eamănă cu Isus**. El n'a stat locului, n'a tăcut, ci a predicat, a misionat, a lucrat, a făcut totul, a primit să și moară pe cruce, numai să dea mântuire.

Ce minune Doamne! Apostolii în grup neînsemnat de oameni, lipsiți de multă educație, de mari mijloace, au năpădit în lume cu evanghelia Ta. Primii creștini prin foc și sabie, au trecut prin toate piedicile și au străbătut până la urmă, au plantat steagul Evangheliei Tale în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Uniți sau zolați, la timp sau fără timp, ei însă au făcut ce Tu le-ai spus:

„Să se predice Evanghelia în toată lumea”.

Nu poate fi creștin unul, care nu depune o mărturie despre Hristos. Cerul nu-l poate primi, ceilalți creștini nu-l vor număra în rândul lor, cununa vieții nu se va așeza pe capul lui.

„Fiecare baptist un misionar”, numai așa știm noi pe ai noștri. Niciun leneș, niciun fricos, niciun tăcut. Nu avem nevoie de astfel de oameni, ei vor fi piedici, încurcături, oameni fără chipul lui Isus. Fără spiritul misionar nu dovedim simțul de răspundere față de datoria supremă: **mântuirea celor pierduți**.

Dacă ne vom face datoria aceasta **vom căpăta o mulțime de binecuvântări**. E în lozincă aceasta un secret al bucuriei bisericilor noastre, a înviorării credincioșilor, a cimentării convingerilor noastre, a onoarei de a colabora cu Duhul Sfânt la salvarea și fericirea altora. Noi nu ne închipuim ce caldă și dulce e fericirea și mulțumirea launtrică în clipa când am întors un om din păcate la Dumnezeu.

Un aducător de suflete îmi spunea că, avea cu el câțiva tineri credincioși în timp ce a convertit un suflet la Hristos. „Ei, cari erau cu mine” spune predicatorul „s'au înviorat, s'au umplut de bucurie, au devenit mai hotărâți, mai convinși”. Nevoia supremă a lumii, în orice timp, e evanghelizarea biblică și credincioasă. „Când bisericile noastre vor înceta de a fi evanghelistice, în curând vor înceta de a fi evanghelice” — a spus dr. Truett. Aceasta e tot atât de adevărat cu fie-

care membru în parte. Când ai încetat fratele meu de a aduce suflete la Hristos, ai încetat de a mai fi baptist. Nu pot înțelege altcum pe un credincios creștin baptist, decât numai așa: a fi un misionar.

Unii alergați după lucruri, ca Comunitate, sau, a folosi la Cina Domnului pâine nedospită, spălarea picioarelor, alții, se frământă cu deslegarea unor anumite profesii, etc., acestea toate față de chemarea și menirea noastră sunt lucruri mici, prea mici. Ele sunt lucruri cu cari cel rău ne fură timpul și ne dă de lucru să nu aducem suflete la Hristos. „Aruncați toate îngrijorările voastre... El va îngriji de voi” și vă faceți lucrul vostru alături de toți credincioșii lui Isus, fiți „martorii” Domnului.

Apoi, în lozincă noastră „fiecare baptist un misionar” e **toată trăinicia și biruința noastră**. Dumnezeu dă binecuvântare dar numai peste lucrul făcut de noi. Vom fi atât de mari, atât de tari cum vom ști să ne facem suprema datorie: aducerea sufletelor la Isus. Dacă în familie mama și tata vor fi misionari, copiii lor vor fi aduși la Isus. Dacă în biserică, în școala duminicală, la programele tineretului noi vom fi misionari, noi vom dobândi sufletele prietenilor noștri.

Fratele meu fi un misionar, așa au fost toți înaintașii tăi, așa a fost Isus. Intrebuințează toate talentele tale, toată puterea ta de muncă, tot zelul și înflăcărea ta pentru cauza sfântă; adu la Hristos pe fratele tău căzut în păcate!

ALEXA POPOVICI

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Girant responsabil: N. ONCU

Redactor: **Alexa Popovici**

Anul III. No. 3 Sâmbătă 18 Ianuarie 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Str. Lăe Barna 4.

Căștel: N. Oncu, Arad, Str. Blănduziei Nr. 4

DELA REDACȚIE

Mulțumim tuturor celor ce cu ocazia anului nou ne-au trimis felicitări și urări de bine. Spiritul de economie care domnește în redacția noastră ne împiedică de a răspunde și mulțumii fiecăruia în parte. Promitem acei fraților noștri că, așa ca în anii trecuți vom servi cum vom putea mai bine cauza sfântă a Domnului. Avem încredințarea ajutorului de sus, știm că El ascultă rugăciunile copiilor Săi. De aceea li mulțumim cu umilință pentru toate binecuvântările Sale.

* * *

Cu ocazia venirii abonamentelor într-un număr așa de frumos, am putut să ne convingem că între noi, cei dela redacție, și între D-voastră, cei depe câmpul de lucru, s'a făcut o tovărășie sfântă pentru răspândirea Evangheliei dragostei lui Hristos. Vă arătam o dorință pe care o avem și pentru care ne rugăm Domnului. Vrem ca la începutul acestui an să mai câpătăm pe lângă abonații din trecut, încă 500 de noi abonați. Pentru aceasta cerem concursul tuturor. Nu e ceva imposibil. Încercând și stărâind vom câpăta mari biruinți. Ajutați-ne în realizarea acestei dorinți.

* * *

Abonații noștri sunt rugați să ne scrie imediat de orice nemulțumire în primirea revistei noastre ca: dacă n'o primesc, dacă e greșită adresa, etc. și noi vom îndrepta totul.

* * *

Surtem abia la începutul anului, deci cel mai bun timp de a face abonamente. Căutați ca fiecare familie baptistă să fie abonată la revista noastră.

* * *

Rugăm ca pe viitor să nu se mai trimită bani deșinați pentru Far și Călăuza împreună cu banii pentru Depozitul de literatură. Se fac astfel foarte mari încurcături.

Chemarea cea mare

„Duceți-vă și faceți vecnic”. Matei 28:19.

Pentru ce ai venit pe pământ? Care-i scopul vieții tale trecătoare? Pentru ce ai fost mântuit? Sau totul este la întâmplare? Nic-decum, așa ceva nu se poate.

Dumnezeu te cunoștea cu mult înainte de a fi existat. Ai un drum din veșnicie pe care trebuie să mergi. Faptul este dacă ai căutat să afli scopul tău și dacă odată ce l-ai găsit, mergi cu toată siguranța și-ți îndeplinești cu cea mai mare băgară de seamă chemarea ta.

Care-i scopul tău? Ca să mănăuci bine? Ca să-ți câștigi averi și bani, ca să ai un renume, ca să te plimbi sau ca să te distrez? Gândește-te Dumnezeu a creiat firicelele de iarbă cu un scop precis. A creiat florile cu un scop precis. A creiat albinele, păsările cu un scop foarte precis. A creiat animalele, pomii, arborii și toate acestea au un scop foarte precis. Cum oare numai omul mântuit să n'ăibă niciun scop? Dacă ai crede că n'ai niciun scop precis, atunci înjosești pe Creatorul tău, pentru că gândești în așa fel ca și când Dumnezeu n'ar ști pentru ce te-a creiat.

Scopul vieții, devine idealul, și centrul gândirilor. Animalul nu știe că trăiește pentru că el n'are niciun scop. El trăiește depe o zi pe alta, condus de dorințe, patimi, împrejurări. Astfel de viață la om este — lipsită de binecuvântări. Avraam a avut un scop, să asculte de Dumnezeu și ajunge binecuvântat. Lot n'are niciun scop — ajunge prăpădit în nenorocire și jale. Perde soția, pierde și familia. Iacov ar scop precis și ajunge binecuvântat; Esau habar n'are de nimic numai să vâneze și rămâne fără binecuvântări. Priviți la fiul lui Noe, îl cheamă Ham. Tânăr ușuratec, fără scop, fără dorințe înalte și devine nenorocit. Cum au fost Iebușiti, Fereziti, Filistenii, Ninivenii, Gomoriti, Sodomiti și alții care au ajuns nimicii? Înțelegeți dacă n'ai niciun scop în viață devii nenorocit, te abstragi pe tine ajutând și la distrugerea altora. Ai un scop în viață? Sau trăiești la întâmplare?

Scopul lui Pavel: „Hristos în el, apoi Hristos prin el.” Aici vedem în primul rând patima sfinteniei, apoi patima predicării. Aici este unul și același scop, divizarea ar însemna deraiere.

Scopul lui Ioan este, ca să ne deschidă porțile veșnice și să n'le descopere pe eternul Fiul al lui Dumnezeu. Scopul Evangheliei după Matei este, ca să ne descopere pe Regele regilor și împărății. Să venind pe pământ în persoana Domnului Isus Hristos. Scopul Evangheliei Luca este să ne arate cum să primim pe Hristos ca Domnul vieții și al familiei. Unei femei i-a murit singura ei

copilă, ea nu avea pentru ce să mărăască, atunci Domnul i-a arătat scopul ei principal este ea să aducă fetele păcătoase la picioarele Domnului. Astfel a devenit o mare binecuvântare. Unui general un obuz i-a retezat ambele picioare, toți zecau: „Și-a pierdut rostul vieții!” El cetind la doctorul care-l trata, o broșură a unor frați, se puse la lucru și fu inspiratorul unei mari cărări misionare. Un tânăr student chemat și-a pierdut vederea. Dumnezeu i-l luminat ochii sufletului. Astfel a devenit un focar de lumină și căldură pentru păcătoși. Ai un scop? Care-i scopul tău? Dacă da, atunci ai o gândire disciplinată, o slujbă binecuvântată și viață curată.

Scopul principal este ca să fii un pescar de oameni, să aduci oameni la Hristos. Aceasta este legea vieții launtrice scrisă și întărită în ființa noastră. Chiar faptul că Dumnezeu ne îndemna înseamnă că suntem neascultători. Dacă faci, când e neva pe tatăl tău pământul îl batjocorește, îl invinște pe nedrept și vorbește lucruri neadevărate. Dacă faci, înseamnă că ei spun adevărul, iar tu nu ai nimic de spus decât tăcând și aprobând ticăloșiile, nedreptățile și minciunile lor. Un adevărat f.u. tăcând, nu vătace. Cu atât mai mult ca în al lui Dumnezeu n'ai voie să faci, când e neva spune sau crede, lucruri neadevărate despre Dumnezeu. Orice meserie ai avea orice ocupație, orice slujbă, Dumnezeu are un singur scop pentru tine, ca să ajuti la mântuirea lumii păcătoase. Indiferent ce slujba ai, ori ești predicator, ori evanghelist, ori diacon, ori învățător, ori ușier, ori conducător de cor. Când n'ai acest scop principal, atunci rându de sufletul tău. Cineva mi-a spus seara asta: „Am văzut ceva nemai văzut. M'am mirat de cuvintele acestea, și am cerut lămurire. Au format o echipă și au vestit mântuirea acolo unde era pe catul mai mare. Mare minune e ca cineva să fie în toate împrejurările martor al lui Dumnezeu.

Accasta este o binecuvântare foarte mare, n'aș putea să-i redă frumusețea în amănunțime. Numai atitudinea aceasta că ești întotdeauna gata să dai o măruntie, te menține într-o stare de curățenie, de pregătire continuă. La ce te poate Dumnezeu folosi, dacă nu ești pregătit deloc? Pe cine poți înflăcăra dacă n'ăi nici un scop? Pe cine poți înălzi, când nu faci nimic jertfă? Starea ta spirituală atunci e piedica cea mai mare.

(Continuare în pag. 5-a)

„Eu sunt calea, adevărul și viața”
Ioan 14:6.

BOTEZUL CREȘTIN

Învățătura Domnului Isus cu privire la botez e simplă și clară, astfel că nu poate da loc la nicio confuzie sau greutate. Cu toate acestea botezul e învățătura și practica cea mai schimbată în creștinism. Sunt atâtea și atâtea feluri în cari se practică botezul. E botezul copiilor, botezul prin stropire, prin cufundare, botezul oamenilor mari. Care e botezul biblic? Cum e botezul propovăduit și poruncit de Isus? Se vor găsi argumente pentru toate felurile, dar niciun argument, ori cât ar fi de puternic, dacă nu e din Noul Testament nu are nicio valoare pentru învățătura creștină. Să cercetăm botezul cum e conceput în Noul Testament.

Botezul e un act de ascultare personală față de Hristos. Când Domnul Isus a lăsat tejeheaua de tâmplar pentru că a sunat ceasul să înceapă lucrarea dată de Tatăl, El a mers la Ioan Botezătorul și a cerut să fie botezat. Nu și-a început lucrarea fără acest act de dedicare personală. Știm că Ioan a refuzat să boteze un sfânt ca Isus. El a botezat numai oameni cu păcate. Însă Isus îi răspunde: „Lasă... așa se cade să împlinim toată dreptatea”. El nu avea păcate de mărturisit, nu avea nevoie de iertare. Domnul însă prin apa botezului a trasat noul drum, dând o pildă poporului Său. Cei ce se botează sunt siguri că în aceasta L-au urmat pe Isus.

Înainte de înălțare, Isus a dat oamenilor trei porunci. Prima, **să facă ucenici**. Aceasta au făcut-o și o fac prin predicarea Evangheliei. A doua, ca ei **să boteze** pe cei ce au crezut și au salvarea sufletului. Și a trei, **să învețe** pe acei convertiți tot ce El a spus. (Matei 28:19, 20). Aceste lucruri sunt clare și apostolii le-au înțeles și le-au purtat și răspândit prin lucrările lor misionare și epistolele sobornicești. Dacă noi suntem adevărații credincioși ai lui Isus prin încredere personală, trebuie să facem primul pas în ascultarea poruncii Sale. Un act de ascultare va aduce mai multă binecuvântare ca multe vorbe de iubire.

Botezul vine după convingere, un act al credinciosului, un act personal. În botez nu există substituiri, înlocuire și nici chezașie. El e un act bazat pe credința persona-

lă și făcut în ascultarea lui Hristos. Când ne coborâm în apa botezului, ca Isus în apa Iordanului, noi avem bucuria de a-I oferi un act de ascultare în acord cu Cuvântul Său.

Botezul e o mărturie a credinței noastre. Botezul a fost fixat ca un semn de distincție ca cei deveniți creștini să fie deosebiți în biserică și în lume de cei ce nu-s creștini. În Noul Testament noi cetim că s'au botezat acei cari au primit învățătura creștină și au crezut în Domnul Isus Hristos ca Salvator. La Rusalii trei mii de convertiți au fost botezați pe mărturia credinței lor, (Fapt. 2:38—42). Așa au fost convertiții din Samaria, (Fapt. 8:12). Așa a fost etiopianul, (Fapt. 8:35—39). Așa a fost Saul din Tars, (Fapt. 9:18), și mulți alții, ca Cornelia, Lidia, etc., etc. a căror convingere și botez a descris în Faptele Apostolilor.

Credința în Domnul Isus Hristos este înainte mergătoare botezului. Unde nu e credință, nu e nici botez. Poate și un necredincios fi cufundat în apă, în numele Sf. Treimi, dar asta n'ar fi botez, ci o profanare a unui lucru sfânt. Nu poate fi botezată o persoană care nu poate îndeplini condiția credinței. Botezul e cufundarea în apă a unei persoane unită cu Hristos printr'o credință vie și făcută o creatură nouă în El. Dacă tu ai avut experiența nașterii din nou, a transformării vieții tale, tu poți fi botezat. Mărturisește credința inimii tale prin simbolul botezului.

Botezul e un tablou al experienței spirituale. Botezul este cum am văzut un act de ascultare și o mărturie a credinței, și pe lângă acestea el mai e o frumoasă pictură care ilustrează misterul unirea noastră cu Salvatorul în moartea, în înmormântarea și în învierea Sa. Un tablou poate face clar și ușor de priceput ceace cuvintele nu pot descrie și arate în lumină. Botezul arată în mod minunat identificarea credinciosului cu Salvatorul său. Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru justificarea noastră. Prin credință noi ne identificăm pe noi cu El în moarte și înviere. Noi acceptăm tot ce El a făcut pe cruce și căutăm să fie făcut cu noi prin. Du-

hul Său. Aceasta e ceace Pavel vedea așa clar și a exprimat așa de minunat în ep. Romani 6, unde pledează credinciosului pentru viața sfântă și arată începutul în botez. „Noi deci prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”, (v. 4).

Deci, cufundarea noastră e un serviciu de înmormântare. Prin credință ne înmormântăm ființa noastră. Venim astfel la sfârșitul final al ființei noastre, la o moarte, la o înmormântare. Cufundarea, acoperirea pentru un moment cu apă e semnul că viața veche a sfârșit. Așa cum Isus a fost înmormântat în mormântul lui Iosif, ca să nu mai aibă o viață îndrumată de carne, tot așa credinciosul prin unirea spirituală cu Răscumpărătorul său moare cu El, și în botez este înmormântat cu El, dar numai să învieze cu El și împreună să umble într'o viață nouă. Botezul e un tablou impresionant. Priviți apa și candidații unul după altul coboară și după înmormântare, înviază ființe noi în unire cu Hristos. Nu se poate spune că botezul e o simplă formă. El e o realitate launtrică a unei înnoiri spirituale. Ce simbol adânc! El proclamă încetarea păcatului, moartea lumii, a eului și ființei sale vechi și se fac funeralii. Apoi din mormântul botezului răsare viața fără capăt a urmașilor lui Hristos.

Botezul e o garanție a credinciosului față de Hristos și biserică. El este calea prin care noi în mod deschis și personal dăm garanție lui Hristos și Bisericii Sale. „Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos”, (Gal. 3:27). Credinciosul după botez se aseamănă cu poporul Israel după iesirea din Egipt și după ce a trecut Marea Roșie; între ei și Egipt era apa, apa prin care au trecut. (I Cor. 10:1, 2).

Botezul ne desparte de lume, e un zid, un hotar, o graniță. Pentru unul botezat sunt rupte toate podurile de a mai trece în lume. El e un act public de credin-

(Continuare în pag. 6-a)

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. Apoc. 3:11.

UNA ȘTIU

Ioan 9

Acestea sunt cuvintele orbului vindecat de Domnul Isus. In ele nu există abatere. Nimic despre pământ sau din cer nu ar mai fi putut adăuga. A rămas numai una. Numai una singură, dar aceasta clară, bine știută și trainică. „Una știu” spune orbul, „am fost orb și acum văd”. Martin Luther a știut numai una că, mântuirea se capătă prin credință. Livingstone numai una a știut, să aducă Africa la Dumnezeu.

Toți cei ce cred în sus și sunt mântuiți știu una și numai una. Aceasta una însă e atât de grozavă că mă doare sufletul, mi se înfioară toată ființa să îți spun. Aceasta una e siguranța și convingerea că, dacă tu nu vini la Isus Hristos, ești pierdut. Și când îți spun aceasta, mă gândesc la ființa ta, la talentele tale, la cunoștințele tale și-mi pare atât de rău să ajungi în iad. Dar sunt atât de convins că fără Isus Hristos orice ai face, oricine ai fi, orice ai ajunge, ești pierdut. Repet numai una știu, că fără Isus Hristos ești pierdut pe veșnicie.

Alții știu multe. Știu unii că nu există iad, că pierzare e o simplă sperietoare, că Dumnezeu e bun și nu poate în bună-tatea Lui să pedepsească păcatul. Din nou, eu nu știu numai una. De inexistența iadului, de afirmația, că pierzarea e o sperietoare nu știu nimic. Dacă alții știu precis că, nu există iad, că nu este pierzare și pot să te asigure că nici tu și nici ei nu vor ajunge acolo, ascultă-i. Iadul însă scumpul meu există. Nu trebuie ca oamenii să-l creadă, după cum nu e nevoie nici ca ei să caute să-l desființeze. El există, Dumnezeu a fost desul de înțelept ca să știe să facă totul și aici să nu ceară concursul nimănui.

E drept că omul păcătos și celui ce nu vrea să vină la Hristos i-ar plăcea și ar dori să nu fie nici iad, nici pedeapsă.

Dar dacă noi oamenii am căutat ca elementele rele și periculoase cari turbură liniștea și siguranța celorlalți, să le izolăm prin închisori, oare Dumnezeu Atotînțelept nu va ști să asigure copiii Săi o siguranță și liniște perfectă? Va putea oare fi în veșnicie împreună cel bun și sfânt cu cel criminal, rău la suflet și datat la toate pornirile? Oare nu simțul nostru de dreptate, așa tocit cum este, cere și pretinde o deosebire? Iată dar că noi ajungem să concepem un loc unde să deosebim pe cei răi.

Dumnezeu însă, chiar dacă noi nu am pricepe acum cauza uneia din creațiile Sale, El totuși o face. Pricepem noi oare de ce a făcut Iarna, Irgul, boala, mizeria, sau de ce a creiat pe Neptun, ori milioanele de stele din lumea nepătrunsă? Nu pricepem și totuși El le-a creiat.

Au ele un rost; iar dacă noi nu am ajuns să-l știm, nu înseamnă că El nu avea drept să le facă. Așa e și cu iadul. Vrei tu omule sau nu vrei, el există. Te vei convinge personal în veșnicie, de existența iadului, căci dacă nu vini la Hristos cu siguranță, vei ajunge acolo.

Și iadul e mult mai groznic de cum pot eu să îți descriu. Nu cred că este vreun om pe pământ să poată vorbi și arăta tot chinul din iad. E prea grozav ce e acolo și noi suntem prea mărginiți. Căci nu e glumă să fi pedepsit de Dumnezeu. Sunt unii cari în viață simt din mânia Lui și ce chin, ce grozăvie, ce jale în acestea vieți! Ce va fi apoi în veșnicie? „Grozav lucru e să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu”. Afirmația că Dumnezeu e prea bun să pedepsească păcatul e o idee a Diavolului strecurată în mintea oamenilor ca să-i înșale și să fie pierduți. E o acoperire a adevărului.

Alții știu multe și îți vorbesc frumos,

cu știu una și aceasta îți spun simpl și sincer, dacă nu vini la Hristos ești pierdut pe veșnicie. Nu există scăpa de iad, de pierzare decât Isus Hristos. Poți încerca oriunde, nu vei găsi înșălcăiri, căci Isus e singurul nume su cer dat oamenilor spre mântuire.

Una știu că, fără Hristos ești pierdut. Ce pierdere! Cu talentele tale Hristos a putea fi răspândit și proslăvit. Cultura ar putea fi o binecuvântare pentru poporul Domnului. Imi pare rău, mă doare sufletul că iadul să fie partea ta. De aceea te rog fierbinte, te implor, îți ce un gând serios pentru sufletul tău, ca să vini la Isus. El te așteaptă. Nu vei avea niciun regret, vei fi câștigat. Vei mulțumi veșnicia întreagă pentru clipa când ai primit și acceptat pe Isus ca Mântuitor personal. Nu te uita la nimeni, căci nimeni nu răspunde în locul tău. Unește-te prin credință cu Isus și cerul va fi în tine, în viața ta.

Valoarea timpului îndurării

„Și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. Luca 4. 19.

Un proverb spune că timpul e ban. Creștinul spune mai mult, timpul îndurării lui Dumnezeu este mai mult decât toți bani din lume. Mai scump decât tot ce întâlnim în viață.

O regină vestită, când a fost pe patul morții, a strigat cu glas plângător: „Dau toate bogățiile, banii și tot ce am, numai să mai capăt un timp de îndurare, în care să mă pot mântui”. Toată viața nu a avut timp pentru mântuire, ce trist!

Omul până trăiește, face mare riscă din timpul vieții sale. Cât timp se pierde în chefuri vătămătoare, vorbe de nimic, în poște păcătoase, povești și minciuni, lenevie și trândăvie, etc., etc. A pierde timpul e un păcat tot așa de grav, ca și alte păcate.

Omul este administratorul tuturor lucrurilor create de Dumnezeu, deci și a timpului. La ziua judecării trebuie să dăm socoteală de tot timpul vieții noastre ce l-am petrecut pe pământ. Pentru aceea trebuie să folosim timpul numai pentru lucrurile bune, necesare pentru viața aceasta și veșnicie. Acela om, care știe folosi timpul bine atât pentru el cât și pentru semenii săi, este cuminte și bun administrator a lui Dumnezeu.

Viața noastră o putem împărți în două părți principale: învățătură, educație și practică. Dacă prima parte din viață o folosim bine, vom putea fi vrednici de practică. Și tot timpul și cazurile vor fi de folos pentru binele oamenilor și slava lui Dumnezeu.

Mântuitorul ni-a spus: „Tatăl lucrează și Eu lucrez”. Deci și urmașii Lui trebuie să lucreze. Lucrul nostru este să ojuțăm la mântuirea sufletelor, după cum ne învață Sfânta Biblie.

Cei mai mulți sunt lipsiți de cunoștințe necesară care e cauza că nu pot face ceea ce ar trebui. Iar unii înțeleg greșit, că dacă și-au însușit o educație oarecare, o folosesc pentru egoismul lor. Un adevărat creștin cu conștiința curată, nu poate fi indiferent de importanța și răspunderea sa în fața Stăpânului ceresc.

Toate relele, păcatele sunt făcute din cauză că oamenii nu cunosc pe Dumnezeu. Deci cine nu cunoaște pe Domnul, nu se cunoaște nici pe sine (Isaia 6. 5) și nici datorințele sale de mare importanță obștească.

Sfântul ap. Pavel spune că, a venit timpul de înviore a dela fața Domnului. Acest timp atât de favorabil, trebuie primit și folosit bine, ca să ne pară rău la urmă.

Omul are în viața lui timpuri: 1. Tineretea, timpul pregătirei, prin adevărata educație și cultură fizică și psihică; naturală dacă are buni învățători și îndrumători. 2. Timpul de activitate, în care muncește, sămănând sămânța adevărului și 3. Timpul încheierii când trece de pe pământ la cer, când va vedea rodul muncii de pe pământ pentru Dumnezeu.

ILIE MARZA

„El mi-a deschis ochii, am fost orb și acum văd”. Ioan 9:25.

O ÎNTREBARE A LUI ISUS

„Îți vei da viața pentru Mine?”
Ioan 13:38.

Lucrurile s'au petrecut în camera de sus, după descoperirea și plecarea vânzătorului. Isus primește din partea lui Petru încredințarea că va muri pentru El. Dar viitorul lui Petru era cunoscut de Isus. Cuvintele lăpădării răsunau în urechile Lui. La mărturisirea lui Petru, Isus îi pune întrebarea de mai sus. Ce grea! Răspunsul atârnă de o complectă lăpădare de sine, de predarea în mâna lui Isus, de dragoste și încredere nestrămutată. Putea acum Petru răspunde? El, care mai avea rădăcini lumești în inima lui, care iubea viața, și avea frica morții, putea răspunde afirmativ lui Isus?

Dar gândește-te că întrebarea e pusă acum pentru inima ta. Isus e în față, îl cunoști, glasul Lui blând îți vorbește: „Îți vei da viața pentru Mine?” Tu ești un credincios, ești un ucenic al lui Isus, îl urmezi, crezi în El, îl iubești și spui altora despre El. Dar vremurile se schimbă, cerul se acoperă cu nori, ceața și negura învăluie lumina, nu mai ai pe nimeni, ești singur, furtuna se apropie, dușmanii te încolțesc, și pentru credința ta în Isus va trebui să mori. Întrebarea lui Isus e: „Îți vei da viața pentru Mine?”

Și e bine că întrebarea aceasta să ne fie pusă fiecăruia. Noi trebuie să avem clar în mintea noastră, dacă suntem al lui Isus și la bine și la rău. Hotărîrea noastră să fie împede. Se spune despre un credincios că, în momentul când era strâns cu ușa pentru credință, a svrălit Biblia și a tăgăduit pe Dumnezeu. Înainte, era ani de zile credincios, dădea aparență bună, dar răul e că nu a fost gata să-și dea viața pentru Isus.

E ușor să-L urmezi pe Isus, când ai libertate, dar e greu să-L adori, când va trebui să plătești cu prețul vieții tale credința în El. Și mă întreb câți vor înținde mâinile să fie încătușați în lanțuri, câți vor coborî cântând în închisorile reci, câți vor rămâne credincioși în fața morții de martiri? Isus e în fața ta, se uită atât de blând la tine, pe mâini sunt urmele cuțelului, cari au stors sângele ispașitor, și glasul Lui te întreabă: „Îți vei da viața pentru Mine?”

Un adevărat credincios are scris cu litere groase, hotărîrea de a rămâne cu Isus până în brațele morții. Cine-l poate despărți pe credincios de iubirea lui Isus? Nimeni. Iar dacă tu ești credincios al Lui, vei primi totul, în tăcere, fără murmur, cu cântarea biruinții pe buze.

„Îți vei da viața pentru Mine?” — întreabă Isus. Viața la care ții atât de mult, de care ești legat prin atâtea legături, o vei da pentru credința în Isus? E greu să renunți la ea, e greu să lași familia, tot ce ți-e drag și să urci pentru Domnul Isus, altarul sacrificiului, să privești moartea în față.

Mare a fost credința primilor creștini! În arene în fața fațelor, lângă rug, la umbra ferestrăului au păstrat neștirbită credința în Isus. Norul de martiri, ceața celor sfinți a simțit fiorul morții, a băut paharul martirajului.

Zilele grele nu sunt poate departe. Prevestirea lui Isus se apropie de reali-

zare. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Poate azi ne mai rugăm Domnului în bisericile noastre, cântăm împreună, ne împărtășim bucuriile. Dar mâine...? Cine știe... Ne vom ruga pe câmp, îl vom lăuda cu suspinal, ne vom privi. Suntem gata pentru astfel de vremuri? Iarși întrebarea lui Isus: „Îți vei da viața pentru Mine?”

Nu departe de aici, și nu e de mult de atunci, în sute de biserici se predica vestea mântuirii, mil de credincioși se mângăiau cu Cuvântul Domnului. Astăzi unii din predicatori și credincioși au plătit tributul morții, au mărit numărul martirilor și sunt în cer, iar alții prin închisori, deportați, etc.

Fă Doamne ca prin dragostea-ți nemărginită să fim cuceriți de Tine, iar când va trebui să depunem pe altarul credinței chiar viața noastră, să o facem pentru Tine. Dă-ne tăria aceasta, păstrează-ne în această hotărîre, pentru Numele Tău, Te rugăm.

Chemarea cea mare

(Urmare din pag. 2-a).

O adevărată mărturie trebuie să izbucnească sau să se verse cu năvală. Mulți sunt ca niște fântâni, foarte adânci dar numai pe fund e puțintică apă, dar și aceia de multe e turbure și rea. Alții sunt ca stropitorile care acum stau în pivnițe goale fără un strop de apă.

Așa după cum Prutul își revarsă regulat apele, exact așa trebuie să fie și mărturia unui creștin afară de mică modificare. Lângă comuna mea aveam două pârăie. Unul dintr-o parte a satului pornea dintr'un izvor puternic care era mare, cu o suprafață de vreo doi metri pătrați. Acest izvor formează un pârâu care nu seacă în cele mai mari călduri. Oamenii spun: „Izvorul e bun”. Alt pârâu mult mai mare, se umflă uneori de-ți vine să crezi că-i mare, totuși când vin călduri mari dispar apele. Iei acolo câte o baltuță de apă clocită și rea mai rămâne. Ce fel de izvor ai? Cum curge mărturia în viața ta? Un pârâu poate strânge apă din mlăștini din ploi, dar acelea nu-s de mare ispravă. Dacă n'ai un izvor bun, n'ai făcut nimic. Poți avea dorințe bune, voința bună, râvnă bună, dar numai apa dacă lipsește, toate n'au

valoare. Îi spuneam unui tânăr, care mi se plângea de piedici: „Dacă izvorul e bun, el va face drum prin cele mai mari petroaie, va face cascade minunate, va măcina piedicele și va merge victorios spre Iman. Iar dacă izvorul n'are apă, totul e zădărnice”. Adică trebuie să înțelegi, totul depinde de legătura ta cu Dumnezeu. Dacă ai o părtășie bună, un timp deajuns, atunci și numai atunci izvorul va izbucni, iar apele tale vor fi vindicătoare.

Numai acela e creștin, adevărat care-și indeplinește chemarea. Ceilalți nu-s conștienți de adevăratele comori spirituale se chinuesc pe ei, mai chinuesc și pe alți. Nu umblă îmbrăcați în haine spirituale ca fișii lui Dumnezeu, ci ca cerșetori nenorociți. Aș vrea numai la un lucru să-te îndemn prin mila Domnului: Îndeplinești-ți chemarea cea mai mare din univers, pe care n'ei îngeri n'o au. Prinde ocazia și nu te lăsa.

Privește la mărețul scop pentru care ești creiat, de a lucra cu Dumnezeu la mântuirea lumii, atunci vei vedea că ești fiu și moștenitor și că ești încărcat de bogății eterne și de fericire. Vrei să te rogi lui Dumnezeu ca acesta să fie scopul tău?

„Penru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig”. Filipeni 1:21.

OMUL DE CARACTER

„Voi sunteți lumina lumii”.
Mat. 5:14.

Ne vom duce și vom încerca să umblăm prin trei capitole, 5, 6 și 7 din Ev. Matei. Ele sunt predica depe munte. Aș încerca să le condensez. Dar nu, nimic din ce a spus Isus nu poate fi condensat. Emerson a spus că ele sunt „legea arătător al tuturor timpurilor”.

Mă întorc spre Supranaturalul tuturor veacurilor. A trăit El ce a învățat? El știa de unde vine și încotro merge! El a trăit printr'un principiu laudabil. El a fost un glorios îndrumător al vieții. El nu a fost un rezultat al împrejurărilor. Întotdeauna a fost un fiu loial al lui Dumnezeu. A fost conștient că Tatăl Său L-a trimis să facă voia Sa, și El a acceptat aceasta cu orice preț. El a făcut cel mai mare lucru pentru noi. Nu numai ne-a arătat viața Sa, ci ne-a dat un îmbotit ca toți oamenii și femeile să trăiască așa ca El. În El noi avem o schiță a predicii depe munte.

Domnul Isus începe CU CARACTERUL. Întâi și întâi caracter. Ne face să înțelegem că omul nu e făcut prin ceace are, ci prin ceace este el. Cine a ajuns să aibă clădit un caracter din și drept este un crou al veacurilor. Priviți cele opt fericiți! Ele sunt o octoadă a harului divin. În ele sunt câteva din cele mai de treburile lucruri unui credincios. Acolo e umilința, mila și pașianea pentru dreptate. Umlința față de Dumnezeu și cel ce ne înconjoară; mila față de acei ce au nevoie și o dorință neînfrântă după neprihănire.

În omul care e făcut prin cele opt lucruri, avem ideea unui caracter întreg recomandat de Isus.

„Doomre fă-ne cum tu orei ca să avem influență, să fim lumină în lume, sare pe pământ, pentru salvarea omenirii deia decădere!”

Soarele când răsare nu-si schimbă înfățișarea, ci se arată așa cum este el. Așa un om e cunoscut de lume cum e el. Un credincios al lui Isus e cunoscut după trăitul, vorbele și faptele sale.

E interesant că Isus descrie caracterul și unui om cu un astfel de caracter îl spune că, e sarea pământului și lumina lumii. Un om de caracter va fi așa fără șfortare, ele vor fi roade naturale și sigure. Domnul descrie caracterul unor oameni cu o religie veche, cu norme de viață. Asta înseamnă că toate acestea nu sunt în stare să creeze un caracter. Și în adevăr legea cerea să nu omori, și totuși se înlămplau omoruri. Legea cerea să nu comiți adulterul și totuși viața morală s'a strecurat în popor. Omul de caracter nu face acestea, nu penitrucă sunt oprite, ci nu le face penitrucă dorința lor

nu e în ființa sa. Prin lege se înăbușeau dorințele păcătoase, cari din timp în timp făceau erupție. Omul de caracter le are pe toate acestea stinse.

Caracterul se manifestă în trai, dar el se manifestă și în rugăciune. Isus arată că, cel credincios trebuie și se va ruga nu ca ceilalți pentru a secera laude și admirații. Omul de caracter se va ruga din inimă și în secret, știind că Tatăl din cer vede și aude.

Apoi caracterul se mai manifestă în post. Și aici e mare deosebirea. Nu cu o față desfigurată, ci într'un fel ca nimeni să nu observe. În lăcere, în toamnă, în umbră. Și Isus promite că ceace nu știu oamenii, va ști Tatăl din cer și va răsplăti.

Pe lângă acestea, caracterul mai lucrează în cel mai greu lucru pentru un om: în proprietatea noastră. „Nu vă adunați comori pe pământ unde molia și rugina le strică”... — adică nu vă lăsați corupți pentru ceva trecător și nesigur. Comorile din cer sunt mult mai frumoase, sunt veșnice, sunt sigure. „Unde este comoara voastră, acolo e și inima voastră”.

Prin predica depe munte vedem că Isus cunoaște tendința inimii noastre de a critica pe alții. El știe că atunci când un om încearcă să fie mai bun, primul lucru ce-l va face e să critice pe alții.

Aceasta e cea mai cunoscută și ciudată greșală a sfinților. Aici El spune așa humoristic, „să nu încerci să scoți paul din ochul fratelui tău în timp ce în ochiul tău e bârna”. El nu e împotriva criticii, dar cere ca ea să fie dreaptă. „Scoate întâi bârna din ochiul tău și numai atunci încearcă să scoți paul din ochiul fratelui tău” — spune Isus.

Noi adesea nu ne dăm seama de vorbele noastre. Pornim și criticăm pe toți. Nimeni dintre oameni nu a ajuns la perfecțiunea noastră. În ochii noștri, în oglinda în care ne uităm noi, suntem cei mai buni, cei mai dotați, cei mai de seamă, suntem luceferi între stele. Și din ce aceasta ia proporții ni se pare că sburăm prin slavile sfințeniei și ale desăvârșirii. Și sărmana realitate, e cu totul alta. Suntem noi în starea în care-i vedem pe ceilalți. E în noi tendința de a critica, și e ceva bun, dar ca de foarte multe ori, bunul din noi dă roadele rele. Ascăparea cu bârna și paul e minunată, e hazlie chiar. Omul de caracter știe ca tendința de a critica să o folosească pentru a da rezultate. El scoate bârna și atunci încearcă și va reuși să scoată și paul din ochiul fratelui. Nu prin vorbire de rău și pe cale dosată, ci direct și cu cuvinte de dragoste.

Fi om de caracter ca să alungi întunericul!

Botezul creștin

(Urmare din pag. 3-a)

ciosie din partea noastră. Ceace e pentru soți ziua nunții, aceia e pentru Hristos, biserică și credincios ziua botezului. E ziua când deschis am mărturisit credința și dragostea noastră lui Hristos. La botez e celebrarea iubirii noastre cu El.

Botezul e urmarea harului. Botezul nu este un lucru așa mult exterior. O simplă cufundare în apă nu este botez, ea e doar forma de a-l administra. El e cufundarea în apă a unui mort cu Hristos prin credință și înviat cu El prin învierea vieții. El deci are două părți. Cel exterior: cufundarea în apă, și cel interior: amurzul unei vieți și zorile alteia noi. Nu trebuie ca botezul să fie făcut nici mai mare și nici mai mic, ci păstrat în mărimea în care e în Noul Testament. Când Domnul nostru a fost botezat, Duhul Sfânt a venit peste El. Și înainte era Preaiubitul Tatălui, dar pasul acesta de ascultare în împini-

rea întregii dreptăți l-a adus o nouă binecuvântare. Fiecare treaptă de ascultare trebuie să aibă binecuvântările sale. Cine poate atunci prețui binecuvântarea ce vine din ascultarea botezului? Uitați-vă și la semnul launtric al botezului, la ce s'a făcut și imprimat în ființa noastră.

Botezul nu e o poruncă mântuitoare. El nu are puterea și nici menirea de a da mântuirea și iertarea de păcate. Astea sunt lucrările harului, la cari se ajunge prin credință. Botezul urmează experiența mântuirii, el e un act de sfințire. Prin el un credincios e pus la o parte pentru Dumnezeu. Ap. Petru spune în ziua de Rusalii: „Pocăiți-vă și fiecare să se boteze în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi vei primi darul Sfântului Duh.” (Fapt. 2:38).

„Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”. Luca 19:10.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

A trecut la cele veșnice fr. Cioara Gheorghe de 83 ani, din Tuica, jud. Bihor. Serviciul de înmormântare a fost condus de fr. Nicolae Bejenariu, Bora Teodor și Lăzău Ioan. A cântat muzica bisericii, condusă de fr. Bulzan Gavril.

* * *

După un trai de 81 ani, a încetat din viața pământească fr. Negruț Ioan din com. Cănașd, jud. Bihor. La înmormântare au luat parte frații din comunele vecine. Serviciul a fost condus de fr. Boka Crăciun, Nicolae Bejenariu și Ioan Bora. A cântat muzica fraților din Iașoșda.

* * *

Tineretul bisericii din Vermeș, jud. Caraș, a avut o mare bucurie a doua zi de Crăciun cu ocazia unei serbări. Programul a fost condus de fr. Aurel Lighezan și au predicat fr. Jacob Lighezan și Pavel Băha din Valeapai. Au fost poezii, soluri, ducte, convorbiri, și a cântat corul și muzica.

* * *

Biserica baptistă din Beliu, jud. Bihor, a avut la 26 Dec. 1940 o deosebită bucurie cu ocazia unei serbări a tineretului. Serbarea a fost condusă de fr. Gh. Ochș. Au mai vorbit din Cuvântul Domnului fr. Alex. Ardelean și Ioan Mara. Programul a fost împodobit cu poezii, ducte și o piesă. Au cântat corurile din Tăgădău și Săc.

* * *

La 29 Dec. 1940 a avut în biserica din Beliu, jud. Bihor, serbarea copiilor condusă de fr. Secheșan Nicolae.

* * *

În seara de Crăciun tineretul baptist Talpoș a produs mare bucurie bisericii printr-un program frumos și bogat, condus de fr. Lucaș Petru. Au mai vorbit din Cuvântul Domnului fr. Bunta Lica și Olăan Gheorghe.

* * *

A doua zi de Crăciun tineretul bisericii baptiste din Talpoș, jud. Bihor a făcut o misiune fraților din Bătar, producând o mare bucurie prin programul lor.

* * *

La 7 Ian. 1941 tineretul din Talpoș jud. Bihor a făcut o misiune bisericii din com. Berechiu. Călătoria a fost făcută în 7 căruțe. Vizita a produs bucurie fraților din Berechiu și o învioreare în lucrul Domnului. Biserica a fost neîncăpătoare. Serviciul divin a fost condus de fr. Lucaș Petru. A cântat corul și tineretul a contribuit cu poezii și soluri.

* * *

Fratele Moțogan din Seleș a ținut cu începere de la Bobotează, o săptămână de evanghelizare în biserica din Talpoș, jud. Bihor.

Corul, orchestra și tineretul bisericii Arad-Betel a făcut o misiune, vizitând b's. din Măcălea. Programul a fost împodobit de poezii și pesă „Înșelăciunea lumii”, precum și de corul dela Betel condus de fr. Gh. Butariu, corul din Măcălea, orchestra din Arad, condusă de fr. N. Iovin. Au predicat fr. Bugariu, Iovin, Butariu, Cameniță și Alexa Popovici.

* * *

Comunitatea bisericească baptistă Butești și-a ținut la Bobotează adunarea generală anuală.

* * *

La Bobotează tineretul bisericii Arad-Șega a făcut o vizită tineretului din Șiria, jud. Arad. Programul serbării a fost condus de fr. Popa N. Petrică, predicatorul bisericii din Șiria și a fost împodobit de poezii, soluri și piese, de corul din Arad-Șega condus de fr. N. Moț și de corul din loc. Au predicat fr. P. Brândaș, Ioan Truța și sora Ardelean Vetica, elevă la Școala de fete.

* * *

Fr. Ioan Truța și M. Munteanu au condus serviciul de înmormântare a sorei Ecaterina Săbău din Sederhat, jud. Arad. A cântat corul din Arad-Șega.

* * *

În ziua de Bobotează a avut loc în biserica baptistă Dusești, jud. Bihor, un botez cu 19 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Ghița Vasile. Au participat 150 oaspeți din bisericile din jur.

* * *

Sora Mărioara Băluț, misionară, a ținut în Bucovăț, jud. Timiș, timp de o săptămână studiu biblic cu surorile și a avut ore de educație cu copii. La terminare în 6 Ianuarie 1941 a fost o frumoasă serbare condusă de sora misionară. Lucrarea ei a învioreat frățietatea. La serbare a predicat și fr. Atanasie Păscu.

* * *

Aducem la cunoștință că la 20 Ianuarie iese de sub tipar cartea cu talmăcirile pentru citirea zilnică a Bibliei. Ea va fi de mărimea Manei zilnice, cu un material foarte bogat și spiritual. Cartea va costa 30 lei și nu 20, cum a fost anunțat din greșală. Se va trimite contra ramburs celor ce fac comenzi la Depozitul de literatură Arad, Str. Lae Bar-na Nr. 4.

* * *

Cine face 10 abonamente, va primi unul gratuit, iar cine face 20, va primi unul gratuit și un cadou frumos din partea noastră.

Biserica din Timișoara, în ziua de 25 Dec. 1940 a avut o mare serbare a școlii duminicale, care a fost frumos împodobită cu multe poezii, soluri, vorbiri și corul de copii. S'a făcut o adăncă impresie în sufletele tuturor, cari au fost de față. Serbarea a fost condusă de fr. Costa Albu, președintele coalei, care și-a dat toată s'lnța pregătind pe copii. Fratele a vorbit despre „Cum trebuie prețuită școala duminicală de părinți”, aducând dovezi zdrobitoare, pentru ca toți să prețuim școala duminicală. La sfârșit fr. Socaciu a vorbit despre: „Importanța școlii duminicale în bisericile baptiste”, arătând că lucrul cel mai de preț în bisericile noastre este: școala duminicală și fiecare creștin să fie la înălțimea chemării sale. La sfârșit s'a împărțit daruri tuturor copiilor.

* * *

Biserica baptistă din Constanța a avut la Crăciun o mare bucurie cu ocazia desfășurării unui frumos program. S'a predat piesa „Nateră Domnului”. O parte din piesă a fost predată de elevii școlii Duminicale condusă de sora Victoria Butnariu. S'au împărțit daruri copiilor.

* * *

Mai multe state Braziliene au interzis cu desăvârșire predicile în limba germană. Și cum cei mai mulți membri nu cunosc limba Portugheză (cerută de autorități) nu se mai poate ține niciun serviciu divin. Cea mai mare greutate e la predicatori. din „Wahrheitszeuge”

* * *

A șasea biserică creștină baptistă din București a avut o deosebită bucurie cu ocazia serbării tineretului în ziua 26 Decembrie 1940. Serbarea a fost condusă de fr. M. Fleșeanu. Au vorbit fr. Stavisch, Ghica și Tuplea Petrică.

Programul a fost împodobit cu poezii și ducte. A cântat corul din loc, corul b's. Ferentari și Colentina combinate, conduse de fr. Tărău Florian.

* * *

În ziua de Crăciun biserica baptistă din Simeria a avut o înălțătoare serbare evanghelistică. Au mărturisit Cuvântul Domnului frații I. Mărza și Bălgrădean Constantin. Copiii au declamat poezii. Corul vocal a slăvit pe Dumnezeu. Sora F.bia a arătat mesajul Crăciunului către oameni și copii.

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” Ps. 42.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Puterea unei cântări

O doamnă tânără stătea în pat bolnavă de moarte. La școală profesorul ei, un necredinc-os, o făcuse să nu creadă nimic din ce spune Biblia. Un predicator îi făcea din când în când vizite, vorbindu-i despre sufletul ei și despre mântuire, dar ea respingea totul cu dispreț. Odată ea se întoarse spre perete spunând că, nu mai vrea să mai audă nimic despre Dumnezeu. Atunci predicatorul o ruga ca înainte de plecare să-i permită să cânte o cântare. El începu să cânte cântarea: „Așa cum sunt la Tine vin”. Apoi plecă fără ea ca să spună ceva. Puțin timp după aceea, el auzi că ea e aproape de moarte. Se duse la ea și se așeză lângă patul ei. Ea întinse mâna palidă și șopti cu greu: „Așa cum sunt la Tine vin. Da, eu am venit, am venit și El m'a primit”. În timp ce ea spunea cu greu aceste cuvinte, fața ei era plină de strălucire. Puțin după aceea, ea a trecut în veșnicie. Tu iubite cititor ai venit la Isus?

Luther și Satan

Se spune, când Martin Luther traducea Biblia în limba germană, Satan a venit la el. Când a văzut că Luther a hotărât să termine lucrarea traducerii, a încercat să-l doboare și să-i stingă zelul. „Tu” îi spune Satan „vrei să traduci Biblia? O poți face. Prin ea milioane de oameni vor fi mântuiți, dar tu tot pierdut vei fi. Ai alăteia păcate în trecutul tău, ești un mare păcătos”. Satan îi arăta mereu lista păcatelor lui. „Spune înainte” a răspuns Luther. Și Satan i-a înșirat și unai multe păcate. „Spune înainte” a zis Luther. Când Satan a terminat, Luther i-a zis: „Acum scrie sub toate păcatele că sângele lui Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu mă curățește de orice păcat”. Tu poți spune la fel?

Ateul între negri

Un ateu înflăcărat în lucrarea de tăgăduire a lui Dumnezeu s'a dus în Africa și a început într'un trib creștin să vorbească și arate că nu există Dumnezeu. Atunci șeful, un credincios devotat, l-a luat pe ateu și l-a dus afară din sat și i-a arătat o piatră. „Vezi această piatră? Aici au fost omorâți de noi zeci de oameni. Și dacă nu L-am fi primit de Dumnezeu pe care-L tăgăduiești, aici ți-ai fi găsit și tu moartea”. Ateul s'a mai uitat odată la piatră, a privit pe negru și a tăcut. Viața schimbată de puterea lui Dumnezeu a fost mai puternică decât toate argumentele lui. Tu cunoști puterea lui Dumnezeu.

Dă-i lui Isus frânele

Profesorul Drumond avea obiceiul să petreacă cea mai mare parte a timpului din vacanța sa la prietenii săi. Într-o zi înainte de a pleca proprietarul îi spune, noi am uitat să vă cerem un mare serviciu. Dvs. cunoașteți pe Jean, birjarul nostru. Noi suntem neliniștiți de el, căci s'a apucat să bea și cu toate că, l-am avertizat de atâtea ori, noi am ajuns la limita dincolo de care nu-l mai putem ține în serviciu. Noi vă rugăm ca să-i vorbiți, având speranța că vă va asculta. Și acum dvs. plecați și e prea târziu. Dar nu era încă târziu, căci profesorul era întotdeauna ocupat cu treburile „Tatălui Ceres”. Și atunci când birjarul venise cu trăsura înaintea porții, în loc de a se așeza în interiorul trăsurii, el puse înăuntru bagajele sale și el se așeză pe capră lângă birjar. Pe când erau ei în drum, profesorul începu să-i vorbească birjarului despre ținuta excelentă a căilor săi și despre măiestria cu care mână el. Ajungând la o coborâre periculoasă el îi spune: „Jean dacă acești doi cai ar lua-o ce s'ar întâmpla?” A Domnule, noi am fi într-o situație foarte tristă atunci. „Ei bine, închipeșteți că, aceasta s'ar întâmpla și d-ta ai pierde stăpânirea căilor, și dacă alături de d-ta ar fi cineva care ar fi capabil să imblânzească orice cal ce ai face d-ta?” „Dar domnule nimic mai simplu eu, ia-ș da imediat hățurile.” „Jean, reluă profesorul nu simți d-ta câteodată cum doi cai neimblânziți și sălbateci care riscă în orice moment să alerge spre pierzarea d-tale?” Jean apleacă capul, căci știa de ce era vorba. „Jean”, continuă prietenul, „eu cunosc pe cineva care ar putea imblânzi pasiunile cele mai violente, numai dacă d-ta l-ai lăsa. După aceea el îi vorbi de Isus și când ei se despărțiră ultimile cuvinte ale profesorului fură „Jean dă-i Lui hățurile.” Trecu un an, încă odată profesorul veni să petreacă la prietenii lui. Când trenul începu să-și încetineze mersul el se întreba dacă la gară îl va aștepta Jean, sau alt birjar. Dar el era acolo pe peron, cu fața veselă se apropie și îi apucă valiza lui. Ii spuse imediat: „Domnule eu i-am dat lui Isus hățurile”. Prieteni, Dumnezeu vrea să ne aducă la acelaș punct. El se obligă să imblânzească toate gândurile, dorințele noastre, imaginația noastră, să-i dăm Lui frânele și noi vom avea atunci experiența învierii puterii Sale. Mai ales tinerii, să le predea în mâinile Sale cât mai repede posibil. Câte căderi și catastrofa ar evita

ei astfel. A voi să-ți conduci viața ta tu însuși, este cea mai mare primejdie. Cei ce au făcut experiența aceasta pot să vă spună. Tineri nu ezitați, dați lui Isus frânele.

Spurgeon și câinele

Se spune că odată Spurgeon se întorcea dela o vizită. Cum timpul era noros, avea o umbrelă la el. Pe drum i-a ieșit în cale un câine. El de teamă a luat umbrela și a aruncat cu ea după câine. Acesta nu s'a speriat și n'a fugit, ci a luat umbrela în gură și a venit cu ea la Spurgeon. „A fost mai aspră decât o palmă” — a spus Spurgeon. „Eu am vrut să-i fac rău și el mi l-a răsplătit cu un bine.” Faptele tale ce sunt, lucrări bune sau rele pentru alții?

Supărarea lui Wesley

După ce Jean Wesley, întemeietorul bisericii metodiste, a venit la Domnul, a spus fratelui său Carol, care se pocăise mai înainte: „Ah Carol, Carol, când tu ai știut în ce pericol mă aflam eu, trebuia să mă ieși de guler și să-mi spui: „Nu te las până nu te predați lui Isus”.

Pocăința predicatorului

Nu totdeauna cel ce predică e un pocăit și împăcat cu Tatăl. La o biserică a fost angajat ca predicator un frate bun vorbitor, umil și cu o viață destul de frumoasă. Nimeni însă nu știa că el nu e pocăit. Și-a început noul predicator lucrarea lui. A mers bine, avea predici frumoase, pregătite. Într-o Duminică predicatorul era să predice despre pocăință, și întoarcerea la Dumnezeu. A pregătit predica atât de bine, cu atâtea dovezi zdrobitoare, că în timp ce predica poporul s'a oprit, s'a schimbat la față, și nu mai putea scoate o vorbă. A început să plângă și cu toate că trebuia să predice a tăcut. Biserica nu știa nimic. În sufletul lui s'a produs ceva neobișnuit, el s'a convins și s'a pocăit și aceasta chiar la predica lui. Câteva minute a fost tăcere. Apoi din nou a început el. Și în cuvinte simple a spus bisericii că, în aceea clipă a fost pocăința sa. A arătat cum s'a produs, și bucuria lăuntrică se putea observa acum. Aceasta a avut așa mare efect, că alte zeci de oameni s'au ridicat arătând întoarcerea lor la Domnul.